

Ze stond... Ze baadde lustig in 't leven, als in 'nen luthof; en de pure wolkjes in den blauwen hemel stoeiden en huppelden wi witte lammeren, als van blijdschap om haar.

En de vogels, gedoken in 't ruischend gebladerde bezongen hare schoonheid.

En de witte en gele, en purpere en groene, en zevenkleurige vlinders; en de gonzende gouden bietjes; en de ronkende robijnen vliegjes wentelden zich spelend om haar in de lucht; de heldere lucht, vol wierookgeuren, die stegen uit de groene-duizendkleurige bloemen struiken en grashalmen; die, al zuchten naar heuren stap dankend heuren voet kusten.

En de windjes op zachte fluweelen vlerken kwamen uit de bosschen gegleden en dwarrelden streelend om hare wabberende zwarte haar lokken.

Zóo stond ze, levendig, bekoorlijk schoon!

IV.

De goudverwige vlinders hadden geleefd en waren verdwenen met de zinkende zonne, stervend in den westengloed.

Grauwe, zwartgrouwe wolken rezen aan den hemelboog en 't azurenhemelkleed omwond zich droevig als in 'n rouwfloers.

De zangerige vogels zwegen uit eerbied en de